

Arrest

nr. 233 691 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 bus 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger en woonde u sinds 2010 in Tirana. Op 20 augustus 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde. Eind september 2014 kwam uw schoonbroer A. (...) bij u en uw echtgenoot D. (...) (O.V. X), jullie dochter en uw schoonmoeder inwonen. Vanaf het begin maakte uw schoonbroer avances tegenover u, maar in oktober 2014 begon hij u effectief te misbruiken. U verzweeg dit misbruik voor uw echtgenoot omdat u schrik had dat de situatie zou escaleren en zou leiden tot moord. U wilde ook niet dat uw familie het te weten zou komen omdat uw broer uw schoonbroer anders zou vermoorden. Om die reden ging u ook niet naar de politie. Uw schoonbroer bedreigde u ook en zei dat hij aan uw echtgenoot zou zeggen dat u hem versierd had, waardoor u eveneens zweeg. Op 1 januari 2015 werd u

opnieuw misbruikt door A. (...). U was op dat moment drie maanden zwanger. Tijdens het misbruik kreeg u een schop in uw buik en werd u geduwd. U kreeg bloedingen en de dag nadien werd u in kritieke toestand opgenomen in het ziekenhuis, waar u een miskraam kreeg. Hierna bleef u hopen dat uw schoonbroer, die gescheiden leefde van zijn echtgenote, bij haar terug zou keren. Toen u te horen kreeg dat dit niet zou gebeuren, kon u de situatie niet meer aan. U vreesde dat A. (...) ook uw dochter iets zou beginnen aan te doen. U vertelde uw echtgenoot dat u Albanië wilde verlaten omdat zijn broer dronk en u probeerde te versieren en ook een stap verder was gegaan. Uw echtgenoot begreep wat u wilde zeggen en ongeveer een week of twee weken later, op 17 juli 2015, verliet u samen met uw dochter Albanië. In België kon u bij een vriendin logeren. Uw echtgenoot kon niet meereizen omdat zijn moeder ernstig ziek was en hij eerst een regeling voor haar wilde treffen met zijn zus. Hij bleef al die tijd in hetzelfde huis wonen met zijn broer A. (...), maar ging hem zo vaak mogelijk uit de weg. Uiteindelijk verliet ook uw echtgenoot Albanië op 12 augustus 2015. Jullie dienden op 20 augustus 2015 samen een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 oktober 2015 werd er in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 3 februari 2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 5 mei 2016 werd uw zontje E. (...) geboren. In juli 2016 keerde u terug naar Albanië met uw gezin. Jullie gingen opnieuw bij uw schoonmoeder wonen. Uw schoonbroer woonde in een eigen woning vlakbij. Twee of drie weken na jullie terugkeer begon uw echtgenoot te werken, en ook uw schoonmoeder verliet regelmatig de woning. Wanneer u alleen thuis was, kwam uw schoonbroer naar jullie woning en misbruikte hij u opnieuw. U vertelde het aan uw echtgenoot, maar hij ondernam niets tegen zijn broer, die overigens nog steeds een alcoholprobleem had. In februari 2017 besliste u het heft in eigen handen te nemen en klacht in te dienen bij de politie. U werd ondervraagd en er werd een beschermingsmaatregel voor drie maanden uitgegeven, maar dit verbrak uw schoonbroer en u ging opnieuw aangifte doen. Uw schoonbroer kwam naar uw woning en toen de burens jullie hoorden ruziemaken, verwittigden ze de politie. Er werd een proces-verbaal opgemaakt en uw schoonbroer werd meegenomen. Hierna kwam hij echter opnieuw langs en deed weer hetzelfde. De neef van uw echtgenoot en uw schoonbroer, H.C. (...), was directeur van de politie van Tirana en gaf zijn diensten de instructie om geen klachten meer van u tegen uw schoonbroer te noteren. U ging nog vele malen naar de politie, maar u werd er niet meer geholpen. Ongeveer anderhalf jaar geleden, i.e. in het voorjaar van 2018, verliet uw echtgenoot u. U heeft sindsdien niets meer van hem gehoord. Intussen begon uw schoonbroer ook opmerkingen te maken over uw dochter, waardoor u vreesde dat ook zij door hem zou worden misbruikt. In januari 2019 besliste u uw schoonbroer te filmen zodat u bewijs tegen hem had waarmee u naar de politie kon gaan. Toen u echter met dit filmpje naar de politie ging, gooide men uw telefoon kapot en lachte u uit. Daarna kwam uw schoonbroer naar uw woning en sloeg u zodanig dat u twee dagen in het ziekenhuis moest doorbrengen. Half februari 2019 ging u naar Shkodër, waar u bij een vriendin verbleef. Uw schoonbroer viel u telefonisch lastig tot u uw telefoon uitzette. Op 7 juli 2019 reisde u met uw kinderen naar Montenegro en van daaruit per vliegtuig naar België. U diende op 5 augustus 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u uw identiteitskaart neer, twee attesten van de politie ter staving van de klachten die u indiende bij de politie op 15 februari 2017 en 11 mei 2017 en een attest van het beschermingsbevel dat u kreeg van de rechtbank van eerste aanleg.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uitdrukkelijk gevraagd heeft om gehoord te worden door een vrouwelijke ambtenaar en tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u - net als bij uw eerste verzoek - gehoord door een vrouwelijke ambtenaar en tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u onafdoende elementen had aangebracht waaruit kon blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen, die van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. U noch uw echtgenoot dienden immers ooit klacht in tegen uw schoonbroer. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

Volgens uw verklaringen deden zich na uw terugkeer opnieuw dezelfde problemen voor als voor uw eerste komst naar België, hoewel uw schoonbroer inmiddels niet meer bij u inwoonde (CGVS, p. 6). Er wordt echter vastgesteld u ook in het kader van uw huidige verzoek niet aannemelijk maakte dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de Albanese autoriteiten. In februari 2017 diende u voor het eerst een klacht in bij de politie. U kreeg hierop een beschermingsbevel. Enige tijd later diende u een tweede klacht in, waarna uw schoonbroer naar uw woning kwam en ruzie zocht. Hierop kwam de politie naar uw woning, stelde een proces-verbaal op en arresteerde uw schoonbroer (CGVS, p. 7). Vooreerst wordt opgemerkt dat u slechts attesten neerlegt van de eerste twee klachten en het beschermingsbevel, maar niet van het proces-verbaal dat werd opgesteld nadat de politie naar uw woning was gekomen. Uit uw verklaringen en de neergelegde attesten blijkt daarenboven dat de politie en het gerecht, na uw eerste klachten althans, wel degelijk stappen ondernamen om u bescherming te bieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u op geen enkel moment de ombudsman contacteerde om het gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten, een advocaat consulteerde, of hulp zocht bij organisaties voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS, p. 8). Nadat ook uw dochter door uw schoonbroer werd bedreigd, meldde u dit niet specifiek bij de politie en contacteerde u geen hulporganisaties voor kinderrechten (CGVS, p. 11). Uw verklaringen hiervoor, dat u niemand vertrouwt en dat uw schoonbroer u bedreigde (CGVS, p. 8-9, 11) kunnen niet volstaan om uw nalaten te verdedigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er bovendien precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 26 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk

geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Er kan nog worden toegevoegd dat uit niets blijkt dat u zich niet elders in Albanië zoals Shkodër zou kunnen vestigen om de problemen met uw schoonbroer te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van midden februari 2019 tot aan uw vertrek in juli 2019, zo'n vijf maanden, bij een vriendin in Shkodër verbleef waardoor de commissaris-generaal meent dat u in staat bent, zonder probleem naar dit gebied te reizen. U hebt toegang tot dit gebied en u kunt er zich vestigen. De commissaris-generaal is verder van mening dat u geen vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico op ernstige schade loopt in Shkodër. Nadat u uw telefoon uitschakelde, kende u in deze maanden immers geen problemen met uw schoonbroer (CGVS, p. 10). Uw stelling dat uw schoonbroer u eender waar in Albanië zou kunnen vinden is dan ook puur hypothetisch en wordt niet met concrete elementen onderbouwd (CGVS,

p. 9). Verder heeft u zoals hierboven reeds aangetoond dat uit niets blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten in geval van eventuele problemen. Klaarblijkelijk kon u in deze maanden rekenen op de steun van de vriendin bij wie u verbleef, en u heeft ook een zus en twee broers die buiten Tirana wonen en met wie u contact heeft (CGVS, p. 5). Als gevolg daarvan meent de commissarisgeneraal dat het dan ook geenszins onredelijk is dat u – die reeds gewerkt heeft (1ste VIB, p. 4) – zich in Shkodër zou vestigen. Dat u voor uw schoonmoeder zou moeten zorgen (CGVS, p. 9) betreft een element van louter persoonlijke aard dat bovendien niet kan worden weerhouden gezien het feit dat u reeds tot tweemaal toe Albanië heeft verlaten, waarbij u telkens uw schoonmoeder achterliet.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De attesten van politie en gerecht werden hierboven reeds aangehaald. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u, behalve deze attesten die werden afgegeven in 2017, geen enkele vorm van bewijs neerlegde van uw verblijf in Albanië tot juli 2019 en uw reis naar België in juli 2019. Evenmin legde u bewijs neer van uw verblijf in het ziekenhuis in januari 2019, hetgeen u wel heeft ontvangen (CGVS, p. 10).

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet)."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste, en tevens enig, middel op de schending van "artikelen 57/6/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, evenals het beginsel van behoorlijk bestuur die tegenpartij ertoe verplicht een beslissing met kennis van zaken te nemen."

Verzoekster wijst vooreerst op de door haar aangevoerde nieuwe feiten en elementen, die betrekking hadden op de periode na haar terugkeer, van 2016 tot 2019.

Verzoekster gaat voorts in op de omstandigheden van haar gehoor bij het CGVS. Zij betoogt:

"Overwegende dat verzoekster de context waarin zij door tegenpartij werd verhoord wenst te benadrukken.

Dat de tolk die haar bij stond van Macedonische nationaliteit was.

Dat het Albanees gesproken door een Albanese en het Albanees gesproken door een Macedoniër in meerdere opzichten verschillend is.

Dat de tolk haar vaak aangaf dat hij haar niet verstond.

Dat verzoekster sterk gefrustreerd werd.

Dat haar kinderen zich bovendien in de gang bevonden en dat verzoekster haar verhoor meermaals moest onderbreken om op hen te gaan letten.

Dat zij zich niet op haar gemak voelde om in details te treden uit vrees dat haar kinderen haar psychologische toestand zouden bemerken.

Dat verzoekster van mening is dat de omstandigheden van haar verhoor niet optimaal waren.

Dat zij dit aan het CG VS wou doen bemerken toen zij haar opmerkingen over haar nota's zou maken.

Dat zij hen echter niet tegelijk met de bestreden beslissing ontving."

Vervolgens gaat verzoekster in op de beschermingsmogelijkheden vanwege de Albanese autoriteiten. In dit kader wijst zij vooreerst op haar eerder afgelegde verklaringen en stelt zij:

"Dat verzoekster hieromtrent eraan herinnert dat deze beschermingsmaatregel niet werd nageleefd en dat haar schoonbroer zelfs na zijn aanhouding is teruggekomen.

Dat sommige familieleden van haar echtgenoot nauwe contacten hebben met de politie en op hen druk uitoefenden, vragend om de klachten van verzoekster niet meer te noteren.

Dat tegenpartij niet acht en niet aantoonde dat deze verklaringen niet coherent of geloofwaardig zijn.

Dat zij gewoon vermeldt dat de bescherming van de nationale overheden in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 daadwerkelijk en niet absoluut moet zijn, en dat deze autoriteiten geen resultaatsverbintenis hebben.

Dat, wanneer de Albanese politie corrupt is en op eenvoudig verzoek van een staatsburger die bevoorrechte betrekkingen heeft, weigert in te grijpen om een kwetsbare persoon te beschermen, tegenpartij de bescherming van deze politie niet als daadwerkelijk mag kwalificeren.

Dat, als men de argumentatie van tegenpartij volgt aangaande het feit dat de nationale autoriteiten geen resultaatsverbintenis hebben, dit in ieder geval zou betekenen dat zij, op zijn minst een inspanningsverbintenis hebben, hetzij dat zij alles in werk moeten stellen om hun staatsburgers zo goed als mogelijk te beschermen.

Dat dit hier niet het geval is gezien verzoekster uitlegde dat de politie weigerde haar laatste klachten te noteren, haar uitlachte en zelfs een bewijs vernielde.

Dat verzoekster in dit verband verwijst naar een arrest van deze Rechtsmacht dd. 17 oktober 2017 dat achtte dat rekening gehouden moest worden met de verklaringen van verzoekster die uitlegde dat zij de bescherming van haar autoriteiten had gezocht door op de politie beroep te doen om haar hulp te verzoeken, maar deze echter niet had verkregen, voor zover geen enkel gevolg aan haar klachten werd gegeven, sommige politieagenten haar uitlachten en haar broers bij de politie steun hadden.

Dat de Raad zo achtte dat men in deze omstandigheden aan verzoekster niet kon verwijten de bescherming van haar autoriteiten niet uitgebreider had gezocht.

Dat dezelfde redenering ook aan verzoekster kan worden toegepast, die precies dezelfde situatie beleefde.

Dat tegenpartij, aan verzoekster verwijt geen beroep op de NGO's te hebben gedaan.

Dat het verslag van de OFPRA, dat ter staving van het beroep werd ingediend, duidelijk vermeldt dat de vrouwen die het slachtoffer van gewelddadigheden zijn. Enerzijds zelden om hulp vragen, omdat zij de drang en de intimidaties van de familie vrezen, en anderzijds omdat zij niet weten dat het huiselijk geweld door de wet strafbaar is.

Dat het dus niet verbazingwekkend is dat zij zich niet naar de NGO's keerde nadat de politieautoriteiten weigerden om in te grijpen.

Overwegende dat tegenpartij eraan toevoegt dat in Albanië vorderingen gemaakt werden om het huiselijk geweld te bestrijden en dat er in dit verband wetswijzigingen zijn geweest.

Dat zij echter erkent dat deze verbeteringen beperkt zijn en dat nog heel wat inspanningen geleverd moeten worden.

Dat deze Rechtsmacht in het voormelde arrest nogmaals vaststelde dat de documenten voorgelegd door het CG VS aangaande de effectiviteit van de bescherming van de Albanese overheden genuanceerder zijn dan wat het arrest in de motivering van de beslissing voorstelt. Dat inderdaad uit de COI Focus blijkt. Albanië - mogelijkheid tot bescherming van de CEDOCA blijkt dat ondanks de aanpassing in het aanwervingsbeleid en de andere maatregelen voor het standardiseren, genomen door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, er in de algemene prestaties van de politie nog heel wat ruimte voor verbetering is.

Dat het CG VS het in haar beslissing trouwens openlijk erkent.

Dat in hetzelfde arrest ook nog verwijst wordt naar een verslag van de OSAR van 2016 dat verzoekster bij het dossier indiende.

Dat hieruit blijkt dat :

- "De Albanese rechtbanken nog steeds vatbaar zijn voor corruptie, inefficiëntie, intimidatie en politieke inmenging.*
- de staatsambtenaren in het algemeen ongestraft blijven.*
- de interne vluchtmogelijkheid bemoeilijkt wordt doordat het land klein is en dat "men zich kent".*

Dat, hoewel dit verslag het over de problematiek van de vendetta heeft, de besluiten in casu toepasbaar zijn.

Dat, indien een slachtoffer van een vendetta overal in Albanië kan worden teruggevonden, dit voor een slachtoffer van huiselijk geweld ook het geval is.

Dat de l'OSAR in dit verband bevestigt dat "un déplacement interne en Albanie pour une personne menacée de vendetta n'est pas une option viable, pour diverses raisons".

Dat tegenpartij dus niet kan voorhouden dat verzoekster zich elders in Albanië kon vestigen.

Dat verzoekster in dit verband eraan herinnert dat zij 5 maanden bij een vriendin, in Shkodër verbleef, maar alle dagen binnen bleef.

Dat haar kinderen zelfs niet naar school gingen.

Dat zij niet naar buiten durfde gaan en ertoe genoodzaakt werd haar mobiele telefoon uit te schakelen omdat zij steeds lastiggevallen en bedreigd werd.

Dat zij eraan herinnert dat zij niet alleen was en zij haar kinderen er niet toe mag dwingen ondergedoken te leven.

Dat zij daarenboven zo nodig eraan herinnert dat haar schoonbroer contacten had met het hoofd van de politie en dat zij gemakkelijk teruggevonden zou worden indien zij waar dan ook in Albanië bleef.

Dat verzoekster bij het dossier documenten indient bewijzend dat de Albanese autoriteiten moeite hebben om de vrouwen tegen het huiselijk geweld te beschermen.

Dat zo uit een verslag van de OFPRA blijkt dat :

- het huiselijk geweld nog een veel voorkomend verschijnsel en een "ernstige bezorgdheid" is, ondanks de vorderingen op wetgevend gebied van deze laatste jaren".

- het huiselijk geweld door bepaalde delen van de Albanese maatschappij nog steeds als een privé zaak beschouwd wordt.

- het politieoptreden terzake sterk beperkt wordt door het kleine aantal getrainde politieagenten en de financieringsmoeilijkheden van de vormingen.

- ondanks deze verbeteringen, blijkt de wet in het algemeen nog weinig toegepast. Meerdere zwakke punten worden aangestipt : gebrek aan financiële middelen van de instellingen gelast met de gendergelijkheid en de strijd tegen het huiselijk geweld, onvoldoende personeel in de politieposten en laag aantal agenten van het vrouwelijk geslacht, volharding in de patriarchale mentaliteit en de vooroordelen, ook in de Staatsinstellingen, niet-in aanmerkingneming met de verkrachting binnen het huwelijk, "bijna nooit" vervolgd, gebrek aan ondersteuning van de slachtoffers die klacht hebben ingediend, gebrek aan followup door de politie van de uitgegeven beschermingsmaatregelen, zodat deze de facto ondoeltreffend zijn.

- meerdere gevallen werden aangegeven waarin de politieagenten geen gevolg gaven aan meldingen van huiselijk geweld.

- het aantal overtredingen van de beschermingsmaatregelen blijft maar toenemen.

- meerdere bronnen maken ook gewag van regelmatige amnestie waarover de daders van huiselijk geweld genieten.

- de rechters en procureurs die inzake huiselijk geweld maar over sporadische vormingen genoten, geven soms blijken van een hetzelfde gebrek aan ijver als in het uitreiken van beschermingsmaatregelen : zeer lange procedures die de termijnen overschrijden, of moeilijkheden bij het uitvoeren van gerechtelijke beslissingen, ook op het gebied van het toezicht op de daders van gewelddadigheden. Meerdere bronnen benadrukken ook de moeilijkheden van de slachtoffers om toegang te hebben tot de juridische hulp waarop zij recht hebben.

Dat tegenpartij, wat betreft de vrees van verzoekster voor haar dochter, van mening is dat zij bij de verenigingen ter verdediging van de rechten van het kind om hulp had kunnen vragen.

Dat verzoekster over een artikel beschikt dat stelt dat "sans action urgente, le système de protection de l'enfance en Albanie et ses effectifs pourraient être discrédités par son incapacité permanente à protéger les enfants".

Dat het eraan toevoegt dat "la plus grande faiblesse du système, outre un déficit en termes de main-d'oeuvre qualifiée disponible, se traduit par une répartition inégale des ressources et des capacités nécessaires".

Overwegende dat tegenpartij ten slotte aan verzoekster verwijt geen advocaat noch de ombudsman te hebben gecontacteerd.

Dat dit echter niet het geval is.

Dat verzoekster ter plaatse wel degelijk een advocaat contacteerde, maar dat deze niet wou ingrijpen, toen hij verstond dat haar schoonbroer en haar echtgenoot betrekkingen hadden met het hoofd van de politie.

Dat verzoekster zal trachten een getuigschrift van de advocaat te verkrijgen.

Dat, wat betreft de ombudsman, het algemeen bekend is dat de ombudsman slechts over een zeer beperkte macht beschikt en dat hij de beslissingen niet kan doen toepassen, maar dat hij optreedt als waarnemer van de schendingen van de Mensenrechten."

Verzoekster betoogt verder dat haar aanwezigheid in Albanië van 2016 tot 2019 ten onrechte in twijfel wordt getrokken. Zij doet gelden:

"Overwegende dat tegenpartij in haar beslissing meldt dat geen enkel bewijs van het verblijf van verzoekster in Albanië tot in juli 2019, en van haar reis naar België in juli 2019 is ingediend.

Dat zij echter niet kan ontkennen dat verzoekster in 2016 vrijwillig terugkeerde.

Dat de kosten van haar reis door de Belgische Staat ten laste werd genomen.

Dat verzoekster wat haar verblijf in Albanië betreft toch getuigschriften van de politie indiende.

Dat de authenticiteit en/of de geloofwaardigheid van deze getuigschriften door tegenpartij niet in ter discussie werden gesteld.

Dat verzoekster in ieder geval zal trachten andere bewijzen te verzamelen en binnenkort namelijk haar ticket terug naar België zal indienen."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog informatie over bescherming tegen huiselijk geweld, bescherming voor kinderen en bloedwraak in Albanië bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij over de notities van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen kon formuleren omdat zij van deze notities, hoewel zij hierom verzocht, geen kopie zou hebben ontvangen. Dient echter te worden vastgesteld dat dit op basis van de stukken van het dossier niet kan worden aangenomen. Verzoekster deed op de dag van haar persoonlijk onderhoud een aanvraag om een kopie te ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 6). In navolging hiervan werd, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5*quater*, § 4 van de Vreemdelingenwet, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de bestreden beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 4).

Bovendien had verzoekster de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van onderhavig beroep de nodige opmerkingen te formuleren over de notities van het persoonlijk onderhoud en heeft zij deze mogelijkheid ook benut.

3.4. Verzoekster doet daarbij gelden dat de omstandigheden van haar persoonlijk onderhoud niet ideaal waren. In dit kader stelt zij vooreerst dat de tolk de Macedonische nationaliteit had, dat deze tolk daardoor een Albanees sprak dat in meerdere opzichten verschilde van dat van haar en vaak aangaf dat hij haar niet verstond, alsmede dat dit bij haar leidde tot frustratie. Verder geeft zij aan dat haar kinderen in de gang waren, dat het persoonlijk onderhoud daardoor en omdat zij op hen moest letten meermaals werd onderbroken en dat zij zich niet op haar gemak voelde uit schrik dat haar kinderen haar psychologische toestand zouden bemerken.

Verzoekster kan in haar beweringen omtrent de problemen inzake de vertaling en communicatie echter niet worden gevolgd. Er werd haar bij het CGVS bij aanvang gevraagd of zij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Verzoekster gaf daarbij eenduidig aan de tolk goed te begrijpen en gaf aan dat zij het meteen zou melden indien zij iets niet goed begreep (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.1-2).

Verzoekster maakte in de loop van het persoonlijk onderhoud echter geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Aan het einde gaf zij bovendien duidelijk aan dat zij alle vragen had begrepen en dat zij de tolk goed had begrepen (*ibid.*, p.11).

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar beweringen omtrent het verstoren van het persoonlijk onderhoud door haar kinderen. Minstens kan dit niet aan verweerder worden toegeschreven. In verzoeksters oproeping voor het persoonlijk onderhoud werd immers reeds aangegeven: *“Om het gehoor in optimale omstandigheden te laten doorgaan, wordt de aanwezigheid van kinderen, die eventueel op uw bijlage zijn toegevoegd, afgeraden”* (administratief dossier, stuk 7). Verzoekster koos er desalniettemin zelf voor om haar kinderen mee te nemen naar haar persoonlijk onderhoud. Daarbij mochten de kinderen plaatsnemen in een wachtruimte in de gang en mocht verzoekster af en toe gaan kijken of alles in orde was. Tevens werd aan verzoekster de mogelijkheid geboden om de kinderen in de gang te laten spelen met de deur open, doch verzoekster wenste hierop niet in te gaan omdat ze niet wilde dat haar kinderen hoorde wat zij zou zeggen en hen er niet bij wilde betrekken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.1, 5, 6).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat dit onderhoud, in weerwil van de vermeende, door verzoekster voorgehouden problemen met de tolk en haar kinderen, op een normale wijze is geschied en kunnen geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Daarenboven beperkt verzoekster zich tot de voormelde, bijzonder algemene en ongefundeerde beweringen omtrent de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud. Zij toont echter geheel niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze omstandigheden van invloed zouden zijn geweest op (de weergave van) haar gezegden of de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Evenmin toont zij aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat, waar of hoe dit de inhoud van de bestreden motivering en beslissing zou hebben beïnvloed.

3.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Omtrent verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing in dit kader terecht gesteld:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u onafdoende elementen had aangebracht waaruit kon blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen, die van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. U noch uw echtgenoot dienden immers ooit klacht in tegen uw schoonbroer. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Betreffende de nieuwe, door verzoekster aangevoerde elementen, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Volgens uw verklaringen deden zich na uw terugkeer opnieuw dezelfde problemen voor als voor uw eerste komst naar België, hoewel uw schoonbroer inmiddels niet meer bij u inwoonde (CGVS, p. 6). Er wordt echter vastgesteld u ook in het kader van uw huidige verzoek niet aannemelijk maakte dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de Albanese autoriteiten. In februari 2017 diende u voor het eerst een klacht in bij de politie. U kreeg hierop een beschermingsbevel. Enige tijd later diende u een tweede klacht in, waarna uw schoonbroer naar uw woning kwam en ruzie zocht. Hierop kwam de politie naar uw woning, stelde een proces-verbaal op en arresteerde uw schoonbroer (CGVS, p. 7). Vooreerst wordt opgemerkt dat u slechts attesten neerlegt van de eerste twee klachten en het beschermingsbevel, maar niet van het proces-verbaal dat werd opgesteld nadat de politie naar uw woning was gekomen. Uit uw verklaringen en de neergelegde attesten blijkt daarenboven dat de politie en het gerecht, na uw eerste klachten althans, wel degelijk stappen ondernamen om u bescherming te bieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u op geen enkel moment de ombudsman contacteerde om het gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten, een advocaat consulteerde, of hulp zocht bij organisaties voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS, p. 8). Nadat ook uw dochter door uw schoonbroer werd bedreigd, meldde u dit niet specifiek bij de politie en contacteerde u geen hulporganisaties voor kinderrechten (CGVS, p. 11). Uw verklaringen hiervoor, dat u niemand vertrouwt en dat uw schoonbroer u bedreigde (CGVS, p. 8-9, 11) kunnen niet volstaan om uw nalaten te verdedigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er bovendien precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 26 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschermingslijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij verwijst naar een arrest dat de Raad een aantal jaren geleden velde, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij niet nader duidt over welk arrest het zou gaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoekster daarnaast haar eerder afgelegde verklaringen en de aangevoerde feiten herhaalt en bevestigt, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee geenszins afbreuk doet aan de voormelde, omtrent deze afgelegde verklaringen en aangevoerde feiten gedane vaststellingen. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan het gegeven dat de politie haar, ondanks dat deze haar initieel weldegelijk de nodige bescherming bood, op een gegeven moment niet meer wilde beschermen door de invloed die werd uitgeoefend door de neef van haar echtgenoot en schoonbroer, dan nog dient te worden opgemerkt dat er blijkens de door verweerder gehanteerde, informatie nog verschillende mogelijkheden waren voor verzoekster om dit aan te kaarten en om alsnog de nodige bescherming en steun te genieten; mogelijkheden die zij blijkens de voormelde verklaringen onbenut liet. Verzoekster legt in dit kader overigens tegenstrijdige verklaringen af waar zij heden beweert dat zij weldegelijk een advocaat zou hebben gecontacteerd in Albanië en aangeeft dat zij hiervan een getuigschrift zal trachten te bekomen. Wanneer haar bij het CGVS werd gevraagd of zij zulks deed, gaf zij namelijk meermaals duidelijk aan van niet. Zij contacteerde geen advocaat, noch de ombudsman, noch enige hulporganisatie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.8).

De informatie die verzoekster bijbrengt en citeert, ligt voorts geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat er in Albanië (onder meer op het vlak van huiselijk geweld en de bescherming van kinderen) nog ruimte is voor verbetering in de gerechtelijke vervolging en de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties, dat corruptie en georganiseerde misdaad er nog een probleem vormen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreffen namelijk gegevens die in de voormelde motivering en de informatie waarop deze

motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Deze gegevens doen echter geen afbreuk aan het feit dat op basis van de beschikbare informatie moet worden besloten dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoekster ter terechtzitting middels een aanvullende nota een niet-geïnterpreteerde bundel nieuwe documenten neerlegt stelt de Raad vast dat alle als bijlage bij de nota gevoegd stukken kopieën betreffen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.6. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Derhalve dient het beroep te worden verworpen.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT